

доцільно проводити на основі: визначення відповідності організаційної структури управління типу інноваційного розвитку підприємства; аналізу рівня ефективності управління; характеристики стилю та методів управління; оцінки рівня автоматизації управління; методів та прийомів інноваційного менеджменту; методів навчання та підвищення кваліфікації кадрів.

Список використаних джерел:

1. Кобрин Л.Й. Діагностика факторів інноваційного розвитку підприємства / Л.Й. Кобрин // Наукові записки. – 2016. – № 1 (52). – С. 152–157.

Грисюк Ігор

Студент факультету економіки та управління

Науковий керівник: **Макара О. В.**

д.е.н., проф. Східноєвропейський національний
університет ім. Лесі Українки, м. Луцьк

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ПІДПРИЄМСТВА НА ОСНОВІ КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ

Ефективна інноваційна діяльність підприємства пов'язана не лише із врахуванням впливу зовнішнього середовища, а й функціонуванням внутрішнього та його особливостями управління. Саме тому все частіше вітчизняні науковці звертають увагу на закордонний досвід корпоративного управління підприємством. Розглянемо найбільш поширені підходи щодо трактування сутності корпоративного управління зарубіжними фахівцями.

А. Кедбері розглядає корпоративне управління як систему керівництва і контролю за діяльністю компаній; як набір механізмів, в рамках яких функціонує компанія, коли у власників підприємства відчужують функцію управління підприємством. Основним призначенням корпоративного управління автор вважає «підтримання балансу між економічними і соціальними, особистісними суспільними цілями» [1]. Дж. Брукс стверджує, що корпоративне управління стосується зв'язків товариства. Воно демонструє, як товариство подає себе перед оточенням - акціонерами, потенційними інвесторами, працівниками, регуляторами, клієнтами, постачальниками та середовищем, в якому воно працює [2].

Найбільш чітким та загально визнаним вважається визначення сутності корпоративного управління Світовим банком та ОЕСР: «Система виборних і призначених органів, що здійснюють управління діяльністю публічних акціонерних товариств, яка відображає баланс інтересів власників і орієнтована на забезпечення максимально можливих прибутків від усіх видів діяльності відкритого акціонерного товариства в рамках законодавчо визначених норм». Оскільки це твердження відображає як суб'єктів управління, так і мету, з якою воно здійснюється. Згідно з цим твердженням, корпоративне управління відноситься до внутрішніх засобів забезпечення діяльності корпорацій і контролю над ними та визначає механізми, за допомогою яких формуються цілі суб'єктів господарювання.

Вітчизняні науковці на основі зарубіжного досвіду розглядають корпоративне управління із різних підходів. Так, В. Гриньова трактує корпоративне управління як процес організації діяльності вищих керівних органів корпорації [3]. В. Євтушевський визначає корпоративне управління як процеси регулювання власником руху його корпоративних прав з метою отримання прибутку, управління корпоративним підприємством, відшкодування витрат через отримання частки майна при його ліквідації, а також можливі спекулятивні операції з корпоративними правами. Водночас досягненням мети товариства є максимізація

добробуту акціонерів за рахунок зростання ринкової вартості акцій товариства, а також отримання акціонерами дивідендів [4]. І. Івасів стверджує, що корпоративне управління – це система відносин між власниками, органами управління компанією, а також її клієнтами, працівниками, кредиторами, інвесторами, органами влади з метою забезпечення добробуту власників та суспільства в цілому [5]. Український дослідник Є. Палига розглядає корпоративне управління як усю сукупність дій, пов'язаних з утворенням корпорацій, оптимізацією їх структури, формами і методами державної підтримки; організацією, плануванням, збутом, контролем, стимулюванням виробничо-економічної діяльності корпорації (акціонерного товариства); узгодження інтересів власників корпорації, зокрема через прийняття рішень про споживання прибутку [6, С. 25].

Корпоративне управління для забезпечення інноваційного розвитку підприємства доцільно розглядати як систему взаємопов'язаних елементів управління інноваційним потенціалом, людським та інтелектуальним потенціалом, інноваційною інфраструктурою, інноваційно-організаційною, корпоративною культурою, інвестиційним потенціалом дія яких є рушійною силою, що зумовлює розвиток інноваційних процесів і, як наслідок, приводять до трансформації рівня конкурентоспроможності суб'єкта господарювання та зважає на інтереси усіх учасників корпоративних відносин. Водночас варто виробити механізм «передачі» бізнес-спільноті соціальних повноважень, забезпечити необхідний рівень готовності й професійної спроможності управлінців узяти на себе розв'язання соціальних проблем [7].

Отже, розглянуто сутність корпоративного управління як зарубіжними, так і вітчизняними науковцями. Ефективне управління інноваційним розвитком господарської системи має, насамперед, ґрунтуватися на визначенні підходів до корпоративного управління, що забезпечать реалізацію інноваційних проектів, оцінку та розробку заходів, спрямованих на збереження не тільки рівня ефективності, безпеки та саморозвитку системи, а й зростанню збалансованості інноваційної діяльності підприємства.

Список використаних джерел:

1. Сэр А. Кэдбери «Отчет по финансовым аспектам корпоративного управления в Великобритании», 1992 г.
2. Business & Professional Ethics for Directors, Executives & Accountants; J. Brooks, P. Dunn; South-Western Cengage Learning; Issue: 6e; 2012 – P. 712.
3. Гриньова В. М. Організаційно-економічні основи формування системи корпоративного управління в Україні. – К., 2003. – 324 с.
4. Євтушевський В.А. Основи корпоративного управління. - К.: Знання-Прес, 2002. - С. 317.
5. Івасів І. Б. Управління вартістю банку : монографія / І. Б. Івасів . — К. : КНЕУ , 2008. - 288 с.
6. Палига Є. М. Корпоративне управління виробництвом в умовах постприватизаційних відносин: Дис. Д-ра екон. наук: 08.06.02 / нан України; Інститут регіональних досліджень. – Л., 2002. – 182 с.
7. Макара О. В. Особливості розвитку соціально орієнтованої підприємницької діяльності / О. В. Макара // Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. № 2 (53). – 2012. – С. 11–15.

Грицюк Н.О.

К.е.н., старший викладач
СНУ імені Лесі Українки, Луцьк

ЕКОНОМІЧНА ПСИХОЛОГІЯ ЯК ГАЛУЗЬ НАУКОВОГО ЗНАННЯ

Феномени економічної психології — когнітивні й афективні характеристики економічної поведінки, атитюдиди, мотивація, вплив соціуму на економічну поведінку, і